

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph. D., a JUDr. Jakuba Kroupy ve věci

žalobce: E. L., narozený „X“,
státní příslušnost Mongolsko,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Klepšem,
se sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. MV-22206-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. 3. 2019, č. j. MV-22206-4/SO-2019, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 12. 2018, č. j. OAM-2604-8/ZR-2018, kterým správní orgán prvního stupně výrokem I. zrušil žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a výrokem II. pak žalobci stanovil 30denní lhůtu od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky a zároveň mu udělil výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému uhradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal nezákonnost správního rozhodování, kterou spatřoval v účelovém a diskriminačním výkladu cizineckého práva, nepřezkoumatelnosti, opomenutí zásady přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, nesprávnosti správního uvážení, nesprávném hodnocení důkazů, porušení předpisů o dokazování a zásahu do lidských práv.
3. Dále žalobce nesouhlasil s postupem žalovaného, který na jeho případ aplikoval ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bez toho, aniž by při svém rozhodování přihlédl k dopadům vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce byl přesvědčen, že na řízení ve věci zrušení dlouhodobého pobytu nelze shora poukazované ustanovení zákona o pobytu cizinců aplikovat mechanicky bez ohledu na základní principy lidskosti a dopady do základních lidských práv a do soukromého a rodinného života. Měl za to, že v daném případě totiž zájem na spojování rodin a zachování rodinného života převažuje nad zájmem na zrušení platnosti pobytu. V této souvislosti žalobce poukazoval na znění § 2 odst. 1 správního řádu, na bod 2 preambule Směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, především na znění jejího čl. 5 odst. 5 a čl. 17, stejně tak jako na Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, a to zejména na čl. 8 a na Úmluvu o právech dítěte.
4. Žalobce rovněž vytýkal správním orgánům obou stupňů, že interpretovaly zjištěné skutečnosti příliš přísně a široce, nevzaly v úvahu okolnosti vzniku, původu a účelu právní úpravy institutu dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny a dostatečně nezvážily zásah do základních lidských práv oproti zájmu na dodržování veřejného pořádku. Dále poukazoval na skutečnost, že se dopustil pouze přečinu, tj. trestného činu nejnižší společenské nebezpečnosti a v jeho případě šlo o jediné vybočení z jinak řádně vedeného života na území České republiky. S ohledem na uvedené byl žalobce toho mínění, že v jeho případě jsou splněny okolnosti pro užití zmírňujícího správního uvážení. Aplikací ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců by se správní orgán totiž dopustil jednání rozporného s principy materiálního státu, zejména s principem proti lidskosti, neboť žalobce by v důsledku vydaného rozhodnutí byl nucen ukončit svůj pobyt na území České republiky a nemohl by poskytovat výživu svým blízkým a ztratil by s nimi kontakt. Žalobce poukazoval i na to, že na území České republiky žije se svou ženou a dvěma dětmi již od roku 2015, děti zde dochází do základní školy. Žalobce zde má rodinné přátele a navíc s manželkou splácí úvěr. Naopak ve své vlasti má žalobce již jen své

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodiče. Zásah do rodinného života žalobce lze v daném případě srovnávat se zásahem do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana Evropské unie. Žalobce dále upozorňoval na skutečnost, že se snažil po celou dobu pobytu dodržovat veškeré zákony České republiky a řádně plnit zákonem stanovené povinnosti. Nemá žádné nedoplatky na daních, sociálním, anebo zdravotním pojištění a zaplacením peněžitého trestu trestnost činu zanikne.

5. Zamítnutí žádosti žalobce bylo podle něj založeno toliko na gramatické aplikaci ustanovení zákona o pobytu cizinců, což odporuje požadavku výkladu dle právních zásad unijního práva i judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, přičemž práva jednotlivců lze na základě zákona o pobytu cizinců omezit pouze tehdy, pokud jejich chování představuje aktuální hrozbu, nikoliv hrozbu, která se předpokládá. Žalobce v této souvislosti tvrdil, že u něj není dána ani nepatrná možnost opakovaného spáchání trestného činu a z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k odsouzení, ukazují na chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Tak tomu ovšem v případě žalobce nebylo a nebyl tedy dostatečný důvod ke zrušení jeho pobytového statusu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě pouze stručně uvedl, že podanou žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou. Žaloba totiž nepřináší jakoukoli novou relevantní argumentaci oproti správnímu řízení, s nímž se však již žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela vypořádal, a na jehož odůvodnění proto odkázal.

Replika

7. V podání ze dne 29. 1. 2020 žalobce zopakoval svou argumentaci uvedenou v podané žalobě a konstatoval, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nebyla v jeho případě dána možnost a povinnost zabývat se přiměřeností žalobou napadeného rozhodnutí. Takovýto postup shledával žalobce jako sledující výhradně gramatický výklad zákona a nereflektující zásady správního řízení a mezinárodní závazky České republiky. V této souvislosti poukázal zejména rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39 a uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života je vyžadována i ve Směrnici Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Závěrem upozornil na to, že pakliže nedošlo ze strany žalovaného k posouzení přiměřenosti na základě mezinárodních závazků a na základě přímé aplikovatelnosti dané směrnice, není možné na postup správního orgánu reagovat. Z podstaty věci není možné argumentovat proti úvahám, které absentují, a proto považoval napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nezákonná a nepřezkoumatelná.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s takovýmto postupem soudu souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto postupem, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 71 odst. 2, ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci, který byl dán k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Okresní soud v Litoměřicích trestním příkazem ze dne 21. 8. 2018, sp. zn. 3 T 85/2018, který nabyl právní moci dne 13. 9. 2018, shledal žalobce vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 247 odst. 1 zákona č. 40/2009, trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců.
12. Následně bylo dne 7. 11. 2018 správním orgánem prvního stupně zahájeno řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem zaměstnání dle ust. § 46e odst. 1 s odkazem na ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Konkrétním důvodem pro tento postup bylo zjištění správního orgánu prvního stupně o pravomocném odsouzení žalobce soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu. Následně dne 5. 12. 2018 byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyrozuměn o možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim, které žalobce využil a dne 17. 12. 2018 se podklady seznámil. Při této příležitosti před správním orgánem prvního stupně sdělil, že je mu líto, co učinil, ale že by chtěl i nadále pobývat na území České republiky se svou rodinou. Jeho manželka je zde zaměstnaná a jejich dvě děti navštěvují základní školu. Dne 28. 12. 2018 bylo poté vydáno výše citované prvostupňové rozhodnutí, vůči němuž žalobce podal včasné odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Ze spisového materiálu bylo dále k osobě žalobce zjištěno, že na území České republiky měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Do České republiky přicestoval dne 11. 2. 2015. Z výpisu z centrální evidence cizinců vyplývá jeho vztah k celkem 2 dětem, a to k synovi E. E., narozenému „X“, a dceři A. E., narozené „X“ a jeho manželce N. D.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Dle ust. § 2 odst. 1 věty první správního řádu *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.*
15. Dle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
16. Dle ust. § 46e odst. 1 téhož zákona *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
17. V projednávané věci není pochyb o tom a odpovídá to i obsahu správního spisu, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. 8. 2018, sp. zn. 3 T 85/2018, který nabyl právní moci dne 13. 9. 2018, uznán vinným ze spáchání úmyslného přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 247 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a dále trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců.
18. Předmětem sporu je skutečnost, zda správní orgány při aplikaci shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců v dostatečné míře zohlednily nejen důsledky, které takové rozhodnutí může mít na soukromý a osobní život žalobce, jenž na území České republiky dlouhodobě pobývá se svou rodinou, ale i závažnost protiprávního jednání, které je žalobci nyní kladeno k tíži.
19. Soud na začátek předestírá, že otázkou výkladu ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v České republice a základního práva cizince na rodinný život zde, se Nejvyšší správní soud zabýval v minulosti již několikrát. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při střetu práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě spáchání úmyslné trestné činnosti test proporcionality již zákonodárce. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101, který je dostupný na www.nssoud.cz, konstatoval, že: „*V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života*“. Těmito úvahami Nejvyšší správní soud potvrdil, že úmyslem zákonodárce skutečně bylo vyloučit posuzování přiměřenosti dopadů zrušení dlouhodobého pobytu cizince do jeho soukromého a rodinného života, a to v případě jeho odsouzení pro spáchání úmyslného trestného činu. K totožnému závěru lze dospět i samotným porovnáním znění ust. § 37 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 zákona o pobytu cizinců a odst. 2 téhož ustanovení. Zatímco o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, v § 37 odst. 2 téhož zákona je takovýto požadavek výslovně uveden. Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytuje správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Pakliže tedy žalobce argumentuje tím, že se sice dopustil úmyslného trestného činu, který je nejnižší závažnosti, a navíc se jednalo o výjimečné vybočení z jinak řádně vedeného života na území České republiky, které se již nebude opakovat, soud konstatuje, že citovaná právní norma stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně a neumožňuje mu posuzovat okolnosti trestného činu, za jehož spáchání byl žalobce pravomocně odsouzen. Hypotéza citovaného ustanovení byla v případě žalobce bezpochyby naplněna, neboť žalobce byl trestním příkazem pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. Následek tohoto trestného činu v podobě zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky byl proto nevyhnutelný. Soud opětovně zdůrazňuje, že správní orgány při svém rozhodování nebyly oprávněny zohlednit žalobcem v podané žalobě zmiňované okolnosti související se spácháním trestného činu, tedy např. že se žalobce nedopustil na území České republiky žádného jiného závadového chování, či že v souvislosti s jeho protiprávním jednáním nedošlo ke škodě na zdraví osob nebo majetku, neboť správní orgány při svém rozhodování výlučně zkoumají pouze to, zda došlo k odsouzení cizince pro úmyslný trestný čin soudem České republiky a nemohou nad rámec stanovený zákonem vzít v potaz další skutečnosti (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51, oba dostupné na www.nssoud.cz).

20. Výjimkou z uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26 (dostupný na www.nssoud.cz), se uvádí, že „V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“ K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud při aplikaci § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, dostupný na www.nssoud.cz), a též ve vztahu k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, oba dostupné na www.nssoud.cz).

21. Tudíž i přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů podle § 174a zákona o pobytu cizinců, podle judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgány nejsou zbaveny povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle kterého státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Nicméně, jak bylo uvedeno již výše, je třeba mít na paměti, že musí jít o případy, kdy by aplikace zákona dle jeho doslovného znění vedla ke zjevné nespravedlnosti, tedy o situaci, kdyby se správní orgán použitím uvedeného právního předpisu dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy lidskosti. Tak tomu ovšem v případě žalobce není. Projednávaná věc nenese požadované znaky výjimečnosti či ojedinělosti. Soud má za to, že ze správního spisu ani z vyjádření samotného žalobce nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné považovat správní rozhodnutí v tomto ohledu za nepřiměřená. Žalobce v průběhu správního řízení poukazoval toliko pouze na to, že má na území České republiky manželku, která je zde zaměstnaná, a dvě děti, které navštěvují základní školu. Tuto skutečnost soud nepovažuje za mimořádnou. Účel pobytu žalobce v České republice soud hodnotí spíše jako ekonomický, což zcela nekoresponduje s tvrzeným porušením principů lidskosti a ochrany rodinného života. Soud rozumí situaci žalobce, kdy vynaložil prostředky k tomu, aby se s manželkou a dětmi přesídlil na velkou vzdálenost za prací do České republiky, kdy měl za to, že půjde o životní změnu na delší časové období. Nicméně pouhé tvrzení žalobce, že má na území České republiky rodinu a vytvořené silné rodinné vazby, není skutečností, která by mohla mít vliv na výsledek rozhodování o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, neboť nemůže převážit zájem společnosti na bezpečnosti, ochraně zdraví a předcházení zločinnosti. Při hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí je rovněž irelevantní, že žalobce je plátcem povinných odvodů do státního rozpočtu České republiky a nemá žádné nedoplatky na daních, sociálním nebo zdravotním zabezpečení, či že se svou manželkou splácí úvěr České spořitelně, a. s. Soud nepovažuje právo žalobce na ochranu rodinného života za natolik intenzivní, aby převážilo nad veřejným zájmem spočívajícím v tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří se tak jako žalobce dopouští úmyslné trestné činnosti, a porušují tak právní řád České republiky.

22. Soud je toho názoru, že v projednávané věci správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když zrušily platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro takovýto postup byly nepochybně naplněny, neboť žalobce byl trestním příkazem pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. Zároveň, jak jednoznačně vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, při svém rozhodování postupovaly správní orgány v souladu se shora uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 6 Azs 348/2017) a zabývaly se i tím, zda zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci a stanovení mu povinnosti opustit území České republiky nebude v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a věnovaly se intenzitě zásahu zrušení pobytového

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oprávnění do jeho života. Správní orgán prvního stupně konkrétně ve svém rozhodnutí na straně 2-3 poukázal na znění čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a konstatoval, že rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu není správním vyhoštěním, které jednoznačně zakazuje pobyt cizince na území České republiky a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v České republice. Správní řízení o zrušení povolení pobytu cizinci pouze odebírá pobytové oprávnění. Povolení k dlouhodobému pobytu správní orgán prvního stupně nepovažoval za základní lidské právo, a měl za to, že jeho zrušením nemůže dojít k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále uvedl, že nic nebrání žalobci, aby si poté, co bude splňovat všechny podmínky pro udělení nového pobytového oprávnění, podal novou žádost o jeho udělení. Správní orgán prvního stupně byl navíc přesvědčen, že ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným dlouhodobým pobytem, který byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, který má za následek zásah do práv a svobod jiných lidí, tím, že bude ohrožovat je nebo jejich majetek a svým neuváženým jednáním způsobí škodu. Pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není rovněž ve veřejném zájmu, aby cizinci zůstal pobytový status se všemi jeho výhodami. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí závěry správního orgánu prvního stupně aproboval a doplnil, že v případech, kdy správní orgán zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nemá na rozdíl od postupu podle § 37 odst. 2 téhož zákona povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, č. j. 9 A 222/2010-47, a konstatoval, že z důvodů tam uvedených v drtivé většině neobstojí ani argumentace cizince porušením jeho práva na respektování soukromého a rodinného života garantovaná čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobcem namítané důvody, zejména přítomnost jeho rodiny na území České republiky, jsou podle žalovaného běžnou situací, která sama o sobě není způsobilá aktivovat shora citovaný článek Úmluvy. Ostatně napadeným rozhodnutím není nikterak dotčeno právo žalobce realizovat svůj rodinný život v zemi původu či v budoucnu pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového statusu. Dále žalovaný poukázal na to, že se žalobce dopustil na území České republiky úmyslného trestného činu a musel si být vědom negativních následků svého jednání. V zájmu České republiky není, aby se na jejím území zdržovali cizinci, kteří nedodržují její právní předpisy.

23. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek, tak jednoznačně vyplývá, že tyto svůj právní názor, že napadené rozhodnutí představuje nezbytný a přiměřený zásah do osobní sféry žalobce, a že v daném případě musel převážet zájem státu na tom, aby na jeho území legálně nepobývaly osoby, které páchají trestnou činnost, nad zájmem na zachování rodinných vazeb této osoby, řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, a soud s tímto závěrem naprosto souhlasí. Jak již zaznělo shora, jsou-li naplněny zákonné podmínky pro postup podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, povede to zpravidla k vydání rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu cizince. Je nutné zdůraznit, že existence rodinných vazeb cizince na území České republiky bez dalšího neznámá, že by nebylo možné cizinci z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslné spáchání trestného činu povolení k dlouhodobému pobytu zrušit. V případě opačného přístupu by se totiž stalo ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců prakticky neaplikovatelným. V projednávaném případě ze správního spisu nevyplynou takové výjimečné okolnosti, které by opravňovaly správní orgány ke zmírnění dopadů zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úpravy na žalobcův případ. Po vydání rozhodnutí může žalobce nadále realizovat svůj rodinný a soukromý život v Mongolsku, nadto je u něj předpoklad, že si bude moci v dohledné době (s ohledem na podmínky § 74 odst. 2 trestního zákoníku, který stanoví, že pokud byl trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen) znovu požádat o vydání pobytového povolení. Pro úplnost soud na tomto místě uvádí, že žalobci nebyl uložen žádný peněžitý trest, po jehož uhrazení by měla trestnost jeho činu de facto zaniknout, jak nesprávně uvádí v podané žalobě.

24. K poukazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29 a ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018- 27 (oba dostupné na www.nssoud.cz), soud konstatuje, že tato rozhodnutí nepovažuje za přílehlavá na nyní projednávanou věc. Zabývají se totiž přezkumem rozhodnutí, kterými byla cizinci uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a zákona o pobytu cizinců, kdy v těchto případech je vždy povinností správního orgánu posuzovat ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť rozhodování o povinnosti opustit území bylo do právního řádu České republiky transponováno na základě čl. 6 Směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, přičemž její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit kritéria odpovídající těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem soud vyložil již výše, v případě, kdy je rozhodováno o zrušení pobytového oprávnění ve smyslu § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zákon neukládá správním orgánům, aby zkoumaly přiměřenost svého rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Až na základě judikatury došlo ke zjemnění přísnosti plynoucí z kategoričnosti projednávané právní úpravy odkazem na mezinárodní závazky České republiky, zejména poté na žalobcem zmiňovaný čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nicméně musí jít o případy, kdy by aplikace zákona dle jeho doslovného znění vedla ke zjevné nespravedlnosti. Tento závěr vyplývá i z žalobcem poukazovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, č. j. 10 Azs 256/2019-39 (dostupný na www.nssoud.cz). Soud je toho názoru, že s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že správní orgány v projednávané věci postupovaly v souladu s obecnými závěry zde uvedenými, neboť se zabývaly tím, zda rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nebude mít nepřiměřený dopad na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských a základních svobod, když žalobce v rámci správního řízení namítal, že se na území České republiky nachází jeho žena a dvě děti, a dospěly k závěru, že situaci žalobce nelze pokládat za výjimečnou nebo nějak mimořádnou, a tedy dopad vydaného rozhodnutí do života žalobce za přiměřený.
25. Pro úplnost soud podotýká, že v odkazovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 10 Azs 263/2019) se jednalo o zcela odlišnou skutkovou situaci oproti projednávané věci, neboť Nejvyšší správní soud rozhodoval o situaci nezletilé osoby, u níž k naplnění důvodů zrušení povolení k trvalému pobytu došlo vlivem komplikované rodinné situace, na níž neměla tato osoba jako dítě v podstatě žádný reálný vliv.
26. Dále soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu není ani v rozporu s žalobcem poukazovanou Úmluvou o právech dítěte (publikovanou jako sdělení č. 104/1991 Sb.), která v čl. 3 stanoví povinnost zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů. Ta Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

totiž počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. v čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Soud zdůrazňuje, že v tomto řízení jde o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a žalobci není rozhodnutími správních orgánů zabráněno ve styku s jeho dětmi. Bude na žalobci, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se s nimi mohl stýkat. Česká republika v souladu s čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte přitom uznává právo dítěte odděleného od jednoho z rodičů udržovat osobní kontakty. Pakliže dojde k oddělení žalobce a jeho dcery a syna, bude to pouze v důsledku žalobcova závažného společensky škodlivého jednání, za které nese plnou odpovědnost výhradně on sám. Tento zásah do soukromého a rodinného života si žalobce způsobil především svým jednáním.

27. Soud má s ohledem na shora uvedené za to, že byl správními orgány v souladu s ust. § 3 správního řádu náležitě zjištěn stav věci a tato zjištění byla právně posouzena v souladu se zákonem. V daném případě ze shora vyložených důvodů nedošlo ani k žalobcem namítaném účelovému výkladu zákona o pobytu cizinců a ani k nesprávnému hodnocení důkazů. Správní orgán prvního stupně zcela správně podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť tento se dopustil úmyslného trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen soudem České republiky.
28. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného žalobcem namítaného ustanovení, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
29. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 27. května 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)